

Open water

Caleb Azumah Nelson

Open water

Vertaald door
Adiëlle Westercappel

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV
2021

Oorspronkelijke titel *Open Water*
Oorspronkelijke uitgever Viking, Londen
Copyright © 2021 Caleb Azumah Nelson
Copyright vertaling © 2021 Adielle Westercappel/
Em. Querido's Uitgeverij BV, Weteringschans 259,
1017 XJ Amsterdam

Met dank aan Alphabet Street / de Tank voor het
aandragen van de vertaler

Omslag Otherwhere
Foto auteur Caleb Azumah Nelson

ISBN 978 90 214 3015 7 / NUR 302
www.querido.nl

Proloog

Het was merkwaardig stil in de kapperszaak. Enkel het gedempte gezoem van tondeuses die zachte schedelhuid scheren. Tenminste, dat was voordat de kapper je erop betraptte dat je naar haar spiegelbeeld staarde terwijl hij haar krullen knipte, en hij ook iets in haar ogen zag. Hij stopte even en draaide zich naar je toe, zijn prachtige, worteldikke dreadlocks dansend van opwinding, en hij zei: 'Jullie twee hebben iets. Ik weet niet wat precies, maar er is iets wat jullie samen hebben. Sommige mensen zouden het een relatie noemen, sommige vriendschap, sommige liefde, maar jullie twee, jullie hebben *iets*.'

Jullie keken naar elkaar met dezelfde aandachtige betovering die jullie vaker overvalt sinds jullie eerste ontmoeting. Jullie zijn als de draden van een koptelefoon met elkaar verstrikt, verstrengeld in dit *iets*. Een gelukkig ongeluk. Een warrig wonder.

Je verloor haar blik even en je ademhaling versnelde, zoals een verbroken verbinding ervoor zorgt dat een telefoongesprek opeens belangrijker aanvoelt. Je zou algauw leren dat liefde je ongerust maakte, maar ook oogverblindend. Liefde maakte je Zwart, in de zin van: je was het meest gekleurd in haar aanwezigheid. Dat was niets om je druk over

te maken; het moest gevierd worden! Jullie konden jezelf zijn.

Later, tijdens een wandeling in het donker, werd je erdoor overmand. Je zei haar dat ze niet naar je moest kijken, want als jullie blikken elkaar kruisen kun je niet anders dan eerlijk zijn. Weet je nog wat Baldwin zei? *Ik wil gewoon een eerlijke man en een goede schrijver zijn.* Hmm. Een eerlijke man. Jij bent eerlijk, hier, nu.

Je kwam hier om te praten over wat het betekent om verliefd te zijn op je beste vriendin. Om te vragen: als *flexen* de kunst is van het zo veel mogelijk kunnen zeggen in zo min mogelijk woorden, bestaat er dan een grotere flex dan liefde? Je nergens kunnen verstoppen, nergens heen kunnen gaan. Een direct oogcontact.

De blik heeft geen woorden nodig; het is een eerlijke ontmoeting.

Je kwam hier om te praten over schaamte en hoe dat zich verhoudt tot verlangen. Er zou geen schaamte moeten zijn in openlijk zeggen: *Ik wil dit.* Er zou geen schaamte moeten zijn in niet weten wat je wilt.

Je kwam hier om haar te vragen of ze nog weet hoe indringend die kus was. In het donker, met elkaar verward onder haar deken. Zonder woorden. Een eerlijke ontmoeting. Je zag niets anders dan haar vertrouwde vormen. Je luisterde naar haar zachte, afgemeten ademhaling en begreep wat je wilde.

Het is een vreemd gegeven, te verlangen naar je beste vriendin; twee paar handen die over grenzen heen dwalen en eerder vragen om vergeving dan om toestemming: 'Is dit oké?' klinkt het, een fractie na de handeling.

Soms huil je in het donker.

I

Op de eerste avond dat jullie elkaar ontmoetten, een avond die jullie beiden afdoen als een te vluchtige ontmoeting, neem je je vriend Samuel apart. Jullie zijn met een groep in de kelder van een of andere pub in Zuidoost-Londen. Een verjaardagsfeest. De meesten zijn goed op weg naar dronkenschap, of joligheid, het is maar net hoe ze het liever noemen.

‘Hé, hoe is-ie?’

‘Ik doe dit normaal gesproken nooit.’

‘Dat betekent meestal dat je dit vaker hebt gedaan.’

‘Nee, echt niet. Ik zweer het,’ zeg je. ‘Maar je moet me even voorstellen aan die vriendin van je.’

Je had graag gezegd dat de oudere meneer die platen draait op dat moment zijn muziek liet overgaan van iets snels, zoals Curtis Mayfields ‘Move On Up’, naar iets van datzelfde kaliber. Je had graag gezegd dat ‘Fight the Power’ van The Isley Brothers op stond toen je een verlangen uitte dat je zelf niet helemaal begreep, maar waarvan je wist dat je ernaar moest handelen. Je had graag gezegd dat achter je de dansvloer deinde, dat de jongeren bewogen alsof het de jaren tachtig waren en dat deze manier van bewegen een van de weinige vrijheden was die voor hun voorgan-

gers was weggelegd. En omdat dit jouw herinnering is, is die vrijheid geheel aan jou. Maar je hebt wel beloofd om eerlijk te zijn. In werkelijkheid was je zo onder de indruk van de aanwezigheid van deze vrouw dat je eerst je hand uitstak om de hare te schudden voordat je je armen spreidde voor de gebruikelijke omhelzing, dit resulteerde in een ongemakkelijk gewapper met je armen.

‘Hoi,’ zeg je.

‘Hallo.’

Ze glimlacht een beetje. Je weet niet wat je moet zeggen. Je wilt de leegte opvullen, maar er komt niets in je op. Jullie staan elkaar aan te kijken in een stilte die niet ongemakkelijk voelt. Je stelt je voor dat de blik op haar gezicht de jouwe spiegelt, een blik van nieuwsgierigheid.

‘Jullie zijn allebei creatief,’ oppert Samuel als behulpzame onderbreking. ‘Ze is een heel getalenteerde danseres.’ De vrouw schudt haar hoofd. ‘En jij?’ vraagt ze. ‘Wat doe jij?’

‘Hij is fotograaf.’

‘Fotograaf?’ herhaalt de vrouw.

‘Ik maak foto’s. Soms.’

‘Dat klinkt inderdaad alsof je fotograaf bent.’

‘Soms, ja. Soms.’

‘Geheimzinnig.’ Verlegen, denk je. Je flitst door het gesprek en kijkt toe hoe ze achter je aan schiet. Een rood licht strijkt over haar gezicht en je vangt een glimp op van iets, wellicht iets van vriendelijkheid in haar open gelaatstreken. Haar ogen volgen je pratende handen. Je merkt dat ze een bekende tongval heeft, ongetwijfeld van beneden de rivier. Ongetwijfeld van een plek die je nog eerder je thuis zou kunnen noemen. Zo zijn er dingen die jullie allebei weten en uitdragen met je eigen wezen, maar die nu onuitsproken blijven.

‘Wil je wat drinken? Kan ik wat te drinken voor je halen?’
Je draait je om en merkt Samuel voor het eerst op sinds het gesprek begon. Hij heeft zich teruggetrokken, staat er een beetje verloren bij. Hij glimlacht, maar zijn lichaam ver-raadt dat hij zich buitengesloten voelt. Je voelt een steek van schuldgevoel en probeert hem weer bij het gesprek te betrekken.

‘Willen jullie wat drinken?’

De vrouw begint te stralen en op haar gezicht verschijnt oprecht, vriendelijk vermaak, en dan voel je een hand op je elleboog. Je wordt meegetrokken; je bent nodig. De dansvloer is inmiddels wat leger en er heerst een stilte vervuld van wat er nog staat te gebeuren. Er zijn taart en kaarsjes en een poging tot harmonie tijdens ‘Happy Birthday’. Je pakt je camera vanwaar hij om je schouder hangt en focust je lens op de jarige, Nina, die een wens doet, terwijl het eenzame kaarsje op haar taart brandt als een kleine zonnestraal. Wanneer de menigte weer uiteenvalt, word je alle kanten op getrokken. Als de enige fotograaf is het jouw taak om alles vast te leggen.

De muziek begint weer. De mensen staan in kleine groepjes en komen even tot stilstand wanneer je focust op de vriendelijke gezichten die opdoemen uit de duisternis. De oudere meneer die platen draait gaat in rap tempo verder. Idris Muhammads ‘Could Heaven Ever Be Like This’ past er goed bij.

Je maakt je los uit de menigte om aan de bar te gaan staan en draait je lange nek verschillende kanten op. Op dat moment, terwijl je de vrouw weer zoekt, op deze bewuste avond, eentje die jullie allebei afdoen als een te vluchtige ontmoeting, besef je dat ze weg is.

2

Dit zijn de wintermaanden. Een warme winter – de avond dat je haar ontmoette had je de afstand tussen het station en de pub verkeerd ingeschat waardoor je, na een halfuur gelopen te hebben in alleen je trui, uiteindelijk onzeker over het zweet op je voorhoofd aankwam – maar alsnog een winter. Het is het verkeerde seizoen om een crush te hebben. Iemand op een zomeravond ontmoeten is als een uitgedoofde vlam nieuw leven inblazen. Je bent eerder geneigd om met diegene buiten rond te zwerven, gewoon om even te ontsnappen uit de zweethut waarin je bent ondergebracht. Je zegt misschien sneller ‘ja’ tegen die sigaret die je aangeboden wordt. Je ogen vernauwen door de nicotine die je brein kietelt en je blaast de rook uit, de verstikkend hete Londense nacht in. Wellicht kijk je naar de nachtelijke hemel en realiseer je je dat het blauw niet zo diep wordt tijdens deze maanden. In de winter neem je er sneller genoeg mee je sigaret uit te drukken en vlug weer naar huis te gaan.

Je hebt het over de vrouw met je jongere broer die ook op het feest was en schetst een beeld van wat je je herinnert van deze avond, alsof je melodieuze samples samenvoegt om een nieuwe track te maken.

‘Maar wacht – ik heb haar helemaal niet gezien?’

‘Ze was lang. Soort van.’

‘Oké.’

‘En volledig in het zwart gekleed. Een bos vlechten en een baret. Heel cool.’

‘Ja, zegt me niets.’

‘De bar ziet er zo uit.’ Je creëert een L-vorm met je armen. ‘Ik sta hier,’ zeg je terwijl je naar de hoek van de L gebaart.

‘Wacht even.’

‘Ja?’ zeg je geïrriteerd.

‘Helpt het je of juist niet als ik je vertel dat ik die avond nogal ver heen was en me niets herinner, helemaal niets?’

‘Aan jou heb ik niks.’

‘Nee, ik ben gewoon wel eens dronken. Nogal vaak. Dus, wat nu?’

‘Hoe bedoel je?’

Jullie zitten nippend aan een kop thee in je woonkamer. De naald van de platenspeler krast zachtjes op het plastic aan het eind van het vinyl, het ritmische gebonk, bonk, bonk klinkt als een meditatieve hartslag.

‘Je ontmoette de liefde van je leven...’

‘Dat zei ik niet.’

“‘Ik was op dat feest en opeens voelde ik een soort, tja, aanwezigheid, en toen ik keek stond daar dit meisje, nee, deze vrouw, en ze benam me de adem.’”

‘Hou op,’ zeg je terwijl je terug op de bank ploft.

‘Wat als je haar nooit meer ziet?’

‘Dan zal ik de gelofte van het celibaat afleggen en voor de rest van mijn leven in de bergen gaan wonen. En mijn volgende leven ook.’

‘Dramatisch, hoor.’

‘Wat zou jij doen?’

Hij haalt zijn schouders op en staat op om de plaat om te draaien. Een ferme kras, als een nagel over huid.

‘En dat is nog niet alles,’ zeg je.

‘Wat dan?’

Je staart naar het plafond. ‘Ze heeft iets met Samuel. Hij stelde ons aan elkaar voor.’

‘Hè?’

‘Ik kwam er pas achter na ons gesprek. Volgens mij zijn ze nog niet zo lang samen.’

‘Maar het is wel echt een ding?’

‘Ik denk het, ja. Ik zag ze in de hoek van de bar staan zoeken.’

Freddie lacht en steekt zijn handen in de lucht.

‘Weet je, ik veroordeel je niet, man. Niets is zwart-wit. Maar ja, het is misschien beter als je...’ Hij beeldt met zijn vingers een knippende schaar uit.

Hoe schud je een verlangen van je af? Eraan toegeven is als het planten van een zaadje, wetende dat het op de een of andere manier, hoe dan ook, zal gaan groeien. Het is het binnenlaten en je onderwerpen aan iets wat op de uiterste grenzen van je begrip ligt.

Maar zelfs al groeit dit zaadje, zelfs al leeft, ademt en bloeit het lichaam, er is geen garantie dat het wederzijds zal zijn. Of dat je diegene ooit weer zal zien. Vandaar mijn bejubeling van zomercrushes. Zelfs als jullie na een eindeloze nacht weer uit elkaar gaan, zelfs als jullie wegen zich scheiden, zelfs als je in je eentje in slaap valt met slechts de herinnering aan intimiteit, zal er een sprankje zomer door de kier van je gordijnen kruipen. Er zal weer een morgen komen die bestaat uit een lange dag en een al even lange nacht. Uit nog een zweethut of een barbecue met weinig eten en des te meer drank. Nog een vreemdeling die naar

je glimlacht vanuit het donker of naar je kijkt vanaf de andere kant van de tuin. Die je arm aanraakt wanneer jullie allebei te hard om een dronken grap lachen. Ademloos een deur binnenvallen, grijpen naar huidplooien, zachtjes zoeken naar het toilet in een huis dat niet het jouwe is. In de winter kom je meestal het huis niet eens uit.

Trouwens, in sommige gevallen is de beste manier van omgaan met zo'n verlangen om het simpelweg te laten bloeien. Het te voelen, je te laten overvallen, de pijn vast te houden. Wat is er beter dan het gevoel dat je op liefde afstevent?

Je verloor je grootmoeder in de zomer waarin je geloofde dat je alles al had verloren. Je wist het al voordat je het wist. Het was niet de donder die in de verte rommelde als een hongerige maag. Het was niet de lucht die zo grijs was dat je je zorgen maakte of het ooit weer licht zou worden. Het was niet de spanning in je moeders stem toen ze je vroeg niet weg te gaan voordat zij thuis was. Je wist het gewoon.

Je keert terug naar een herinnering uit een andere tijd. Zittend achter de compound in Ghana waar de gloeiende hitte van de namiddagzon je laat zweten. Terwijl je grootmoeder op een krakkemikkige houten kruk zit en ingrediënten voor een maaltijd snijdt zal je haar vertellen dat je een vreemdeling in een bar hebt ontmoet en dat je het wist voordat je het wist. Ze zal glimlachen en in zichzelf grinniken, haar vermaak voor zich houden en je aanmoedigen verder te vertellen. Je zult haar zeggen dat ze fijngebouwd was, maar wel lang, dat ze zichzelf goed presenteerde zonder opzettelijk mensen te intimideren of te sussen, maar op een manier die zekerheid uitstraalde. Haar gelaat vertoonde vriendelijkheid en ze vond het niet erg toen je haar omhelsde.

Wat nog meer? zal je grootmoeder vragen.

Hmm. Je zal haar vertellen dat jullie je aan elkaar voorstelden en dat jullie allebei bescheiden waren over de dingen die jullie graag doen. Je grootmoeder zal even stilstaan bij dit detail. Waarom? zal ze vragen. Je weet het niet. Wellicht was het omdat jullie alle twee het een en ander hadden verloren dat jaar en hoewel jullie jezelf bleven voorhouden dat het onmogelijk was om nog meer te verliezen, bleef het gebeuren.

En wat dan nog? Je vindt geen soelaas in de schaduw, zal je grootmoeder zeggen.

Ik weet het, ik weet het. Ik denk dat we allebei de hele ontmoeting soort van tenietdoen. Het was te vluchtig. Er speelde te veel. Het was niet het juiste moment.

Je grootmoeder zal haar mes wegleggen en zeggen: Het is nooit het juiste moment.

Je zal zuchten en naar een hemel staren die weigert donker te worden en zeggen: Er hing die avond iets in de lucht, iets wat ik niet voelde tot ik haar ontmoette. Iets wat ik, als ik erop terugkijk, niet kon negeren.

Wanneer je een zaadje plant, zal het groeien. Op de een of andere manier, hoe dan ook, zal het gaan groeien.

Mmm. Mee eens. Het is gewoon... Ik ontmoette deze vrouw en ze was geen vreemdeling. Ik wist dat we elkaar eerder hadden ontmoet. Ik wist dat we elkaar nog eens zouden ontmoeten.

Hoe wist je dat?

Ik wist het gewoon.

En hier, in deze herinnering uit een andere tijd, zou je graag geloven dat je grootmoeder hiermee genoeg zal nemen. Dat ze dezelfde wrange, ingehouden glimlach zal laten zien en weer in zichzelf zal grinniken.

Jij en de vrouw spreken af in een bar, twee dagen voor het einde van 2017. Jij hebt de locatie voorgesteld, maar je bent laat. Slechts een paar minuten, maar wel te laat. Je biedt je excuses aan; het lijkt haar niet veel te kunnen schelen. Jullie omhelzen elkaar en het gesprek vloeit vrijelijk terwijl jullie een trap op lopen en een roltrap nemen. Je bent een beetje buiten adem, een beetje zweterig, maar als ze het al opmerkt zegt ze er niets van, met haar mond noch met haar dwalende ogen.

Jullie ploffen neer op een vilten sofa die uit twee helften bestaat. Zwierend door gespreksonderwerpen vinden jullie als twee oude vrienden behaaglijkheid in een taal die onmiddellijk vertrouwd is. Jullie creëren een kleine wereld helemaal voor jullie alleen, zittend op deze sofa en kijkend naar een wereld die de neiging heeft om zelfs hen die het meest uit hun leven halen te verzwelgen.

‘Toen we elkaar voor het laatst zagen, zei je dat je fotograaf was,’ zegt ze.

‘Nee, iemand anders zei dat ik fotograaf was en ik kon wel door de grond zakken bij het idee,’ zeg je.

‘Hoezo?’

‘Jij deed toch hetzelfde toen het over jouw dansen ging?’

‘Je ontwijkt mijn vraag.’

‘Ik weet niet,’ zeg je. ‘Maar, ja, ik maak foto’s.’ Aan de andere kant van het raam schittert Piccadilly Circus in al zijn levendigheid. Een man laat zijn doedelzak aanzwellen en het geluid zweeft jullie kant op. Het is vrijdagavond en het geroezemoes van de stad grenst aan waanzin, alsof Londen niet weet wat het met zichzelf aan moet.

‘Ik denk,’ begin je. ‘Ik denk dat we wel weten wat we zijn, maar dat we dat willen beschermen? Ik weet dat ik fotograaf ben, maar zodra iemand anders dat zegt, verandert dat hoe ze over mij denken. En wat zij over mij denken is niet hoe ik over mezelf denk. Sorry, ik ben aan het ratelen.’

‘Ik snap wel wat je zegt. Maar waarom verandert wat jij over jezelf denkt door wat iemand anders over jou denkt?’

‘Dat zou niet zo moeten zijn.’

‘Je bent erg goed in het niet beantwoorden van vragen.’

‘Is dat zo? Ik doe het niet expres.’

‘Ik zit ook maar met je te dollen,’ zegt ze, en het lachje dat ze je toewerpt is inderdaad luchtig en plagerig.

‘Het is gewoon...’ Je pauzeert en fronst in jezelf terwijl je de juiste uitdrukking zoekt. ‘Je kunt niet in een vacuüm leven. Wanneer je mensen toelaat en jezelf kwetsbaar opstelt, geef je hun de macht om een effect op je te hebben. Als dat ergens op slaat.’

‘Jawel.’

‘En jij dan? Met je dansen?’

‘Mmm, straks misschien. We dwalen steeds af.’

‘Inderdaad.’

‘Wat vind je ervan? Van mijn idee? Ik wil mensen vastleggen, Zwarte mensen. Ik vind documenteren, archiveren, belangrijk. Maar zoals ik al zei weet ik helemaal niets

over fotografie. Het zou cool zijn om jou erbij te hebben, cool om dit samen te doen.'

'Ehm,' zeg je, de stilte uitstrekkend en vasthoudend. 'Ik... Ja, nee. Nee, ik denk niet dat ik dat wil doen.'

'Hè?' Niet echt een vraag, eerder een onwillekeurig geluidje. Ze laat zich in de sofa zakken en drapeert haar jas over zichzelf heen. Je kijkt toe hoe die omhoog en omlaag beweegt als een deken op een slapend lichaam.

'Hé,' zeg je. Er verschijnt een voorhoofd, gevolgd door een stel volle wenkbrauwen en twee ogen die je oplettend en waakzaam aankijken. Je kijkt toe terwijl ze worstelt met haar ongemak.

'Ik maak maar een grapje. Ik ga je helpen. Ik wil je helpen.'

De worsteling gaat door en wanneer iets in haar gezicht uiteindelijk verandert, is het vanwege aarzelende waardering. Ze ziet een waardige tegenstander in je.

'Ik haat je. Zo erg. Zo, zo erg.' Ze kijkt hoe laat het is. Jullie zitten hier al bijna twee uur.

'Zullen we nog iets gaan drinken? Om te toosten op deze nieuwe... samenwerking? Ik heb echt een drankje nodig.'

Je bent blij dat ze het vraagt.

Jullie verlaten de mezzanine en keren terug naar de begane grond van de bar. De nacht dwaalt achter jullie aan maar kan jullie niet bijhouden. Op de tafel voor jullie staan twee half leeggedronken borrelglazen. Het is niet jullie eerste, tweede of derde drankje. Je bent wat draaierig en probeert grip te krijgen op wat er gebeurt. Veel van je plezier gaat verloren in je poging eraan vast te houden, het intact te laten, dus je probeert het stemmetje dat verlangt naar duidelijkheid terug te dwingen door nog een slok te nemen. Dit

is goed, denk je, dit voelt goed. Ze komt terug van het toilet en schrijdt met lange passen naar je toe. De weerspiegeling van het verlichte Leicester Square danst op het glas. Ze reikt omhoog en haar vingertoppen strijken langs het raam alsof het licht iets is wat ze kan vasthouden. Terwijl ze dit doet verschuift haar evenwicht en haar hoofd beweegt zich langzaam richting je schoot, waar het even rust voor een teder moment. Zo schielijk als ze daar aankwam, zo plots is ze ook weer weg. Giechelend komt ze omhoog terwijl ze weer naar de sierlijke fonkelingen reikt.

Dit is de nacht dat je voor het eerst die lome glans in haar ogen ziet, die blik die ze krijgt als ze heeft gedronken. Zoete conversaties van zure lippen, het zout van de rand van het glas op het puntje van de tong.

Later op de avond zijn jullie in de Shake Shack, een snackbar naast Leicester Square. Je staat in de rij, roezig, wiegend in een door mensen veroorzaakte bries. Jij betaalt voor het eten – zij betaalde de laatste ronde drankjes – en jullie krui-
pen samen op een stel hoge stoelen. Ze bestelt een burger met hete pepers en frietjes met kaas die ze niet op krijgt en aan jou opdringt (ze haat voedselverspilling). Tijdens de eerste paar happen haalt ze de draden van haar witte oordopjes uit de knoop en biedt jou een oortje aan. Slanke vingers dansen over het scherm van haar telefoon, zoekend naar muziek. En laten we nu het publiek even vragen: Waren er nog andere mensen in de Shake Shack die nacht? Heeft iemand anders gezien of gehoord hoe twee vreemdelingen hun waarheden met elkaar deelden? Deden ze de beat eer aan? Gingen ze lekker op de jazzachtige stijl van Kendrick, met dezelfde energie die hij voor ogen had?

Een kleine vreugde op de terugweg naar Zuidoost-Londen, maar hoe dan ook een vreugde. Jullie razen door achterbuurten van Londen. Lawaaiig, zwart, heet en hels. Jullie pellen lagen af zoals een hand de schil van fruit verwijderd en zo het sappige vruchtvlees openbaart. Naast je is ze weer in gevecht met een zeemansknoop in haar oordopjes. De knoop schiet geruisloos los en ze doet één oortje in haar oor en het ander in de jouwe. Twee mensen die een afstand overbruggen met de sliertende draden die hen bij elkaar houden.

‘Wat is je lievelingsnummer?’ vraagt ze terwijl ze zich naar je toe buigt om zichzelf verstaanbaar te maken boven het gedender van de metro.

Boven de grond voel je je thuis in het toneelspel waarin je jezelf speelt. Wanneer ze je vertelt dat ze bij dat ene concert was loop je even weg, om vervolgens weer naar haar terug te keren terwijl je speelse boosheid veinst maar daadwerkelijke jaloezie voelt. Jullie spreken vlug en dringend terwijl jullie over de oneven straatstenen van de Theemskade zwerven.

‘Mijn beste vriend had twee kaartjes en zei dat ik wel eentje mocht hebben...’

‘Maar?’

‘De dag van tevoren kwam hij naar me toe met: *er is een meisje...*’

‘Aha. Dit maakt het waarschijnlijk niet beter, maar hij is echt zo’n goede artiest.’

‘Leuk voor je.’

‘Het lijkt alsof je ergens mee zit,’ zegt ze, niet in staat om de glimlach die om haar lippen speelt te onderdrukken.

‘Dat is ook zo.’ En ze luistert aandachtig terwijl je beschrijft hoe belangrijk Isaiah Rashads debuutalbum was,